

شناخت فرهنگ و نوع پوشش برقع در نواحی حاشیه خلیج فارس

پروین حسینی

مدرس جغرافیا

با همکاری و پژوهش: سرکار خانم فوزیه شیخ آبادی و جناب آقای مرتضی شیخ آبادی
دبیران محترم آموزش و پرورش از شهرستان میناب، استان هرمزگان

مقدمه

این مقاله پژوهشی، به صورت میدانی تهیه شده و منابع مورد استفاده آن، تجربه ها و دیدگاه‌های شخصی پژوهشگران جوان است که به همراه داده های گرفته شده از استفاده کننده های محلی برقع، شکل گرفته است.

استفاده از برقع در میان اقوام جنوب ایران گسترشی عام دارد و تعداد بی شماری از زنان و دختران این منطقه، پوشش صورت خود را با برقع، کامل کننده پوشش اسلامی به شمار می آورند. ولی کمتر محقق در، در این مورد تحقیقی داشته و مطلبی نوشته است.

این پژوهش خود می تواند شروعی نو و جدید برای شناخت بهتر و کامل تر آداب و رسوم نواحی حاشیه خلیج فارس و نوع پوشش زنان این بخش از سرزمین ما، ایران باشد.



ارائه نوع پوشش برقع و مراحل تهیه و فرهنگ استفاده از انواع برقع بر روی برنامه نرم‌افزار پاورپوینت تنظیم شده و به پیوست مقاله ارسال می‌گردد.

در ضمن شعری زیبا و پرمعنا از خواننده رضا در مورد مقام و موقعیت زن برقع‌پوش به همراه نرم‌افزار پاورپوینت ارائه می‌شود.

در پایان این مقاله، مقایسه‌ای از موقعیت و شرایط اجتماعی زنان برقع‌پوش ایرانی و زنان نقاب‌پوش عربی آمده است و تفاوت این دو نوع پوشش و حجاب مورد توجه قرار گرفته است. اصطلاحات مورد استفاده در این مقاله:

برقع، نقاب، زیر دوخت (زیره)، نخ زنی (نخ زده)، چهم دار، بند، پنگ مغ، زنوزم، برقع کوتی، گل توفی، سهردوز.

تعریف برقع

برقع در کتاب‌های لغت به معنی پوشش و حجاب آمده است.

برقع: روی بند زنان (ناظم الاطباء)

برقع‌پوش: زنی که بر روی، برقع انداخته باشد. (ناظم الاطباء)

نقاب، حجاب، روبند زنان عرب و فارسیان به معنی مطلق روبند به کار برند. (آندراج)

برقع: روبند، روبنده، حجاب (دهخدا)

برقع پوششی است که ابروها و چشم‌ها و بینی زنان و دختران را می‌پوشاند.

زنان و دختران بالغ منطقه‌هایی از استان‌های جنوب کشور ایران این نوع پوشش را به صورت خود می‌زنند تا از دید چشم نامحرم به دور باشند.

برای شروع زمان پوشش برقع در مناطق جنوبی ایران، گویا تحقیقی جامع صورت نگرفته است و اینکه آیا این پوشش، ایرانی است یا از کشورهای همسایه وارد شده و یا پیش از اسلام بوده یا بعد از اسلام رواج یافته است؟ کسی هنوز به درستی در این مورد نمی‌داند.

مردم روستایی به نام سیکوبی در ۴۵ کیلومتری منطقه بیابانی سیریک که در ۱۲۰ کیلومتری میناب در استان هرمزگان واقع شده، جایگاه اولیه شروع استفاده از برقع را از آن محل زندگی

خود می‌دانند و معتقدند که در زمان‌های گذشته، انتخاب این نوع پوشش و حجاب، از آبادی آنها به سایر مناطق جنوب ایران گسترش یافته است.

آنچه مسلم است این است که در دوره حمله پرتغالی‌ها و سپس انگلیسی‌ها به جنوب ایران، زنان خطه جنوب ایران، به ویژه سرزمین هرمزگان و جزایر حاشیه آن، علاوه بر حفظ حجاب خود با استفاده از این نوع پوشش، برای مبارزه با مهاجمان و استعمارگران، همدوش با مردان، خانه به خانه و آبادی به آبادی، می‌جنگیدند و می‌توانستند در حالی که حجاب خود را به طور کامل دارند به مردان خود در مبارزه‌هایشان بر علیه ظلم و ستم اشغالگران کمک کنند.

استفاده از پوشش برقع در میان زنان برخی از قبایل و سرزمین‌های جنوبی ایران سبب شد که از دیرباز، زنان در این مناطق علاوه بر اینکه می‌توانند حجاب کامل اسلامی خود را داشته باشند اجازه داشته باشند که در تمام فعالیت‌های جمعی طایفه و قوم خود فعالانه شرکت کنند و همگام با مردان خود بتوانند در تصمیم‌گیری‌ها و برنامه‌ریزی‌های مهم زندگی قوم و قبیله خود سهیم باشند و برعکس برخی از مناطق دیگر، زنانی منفعل و به دور از تصمیم‌گیری‌ها و برنامه‌ریزی‌های مردان خود نباشند.

شکل و رنگ برقع در طی زمان تغییر کرده و هر منطقه و طایفه‌ای از برقع مخصوص خود استفاده می‌کنند.

برقع پوششی است که ابروها و چشم‌ها و بینی زنان و دختران را می‌پوشاند.

زنان و دختران بالغ منطقه‌هایی از استان‌های جنوب کشور ایران این نوع پوشش را به عنوان حجاب انتخاب می‌کنند تا از دید چشم نامحرم به دور باشند.

هر قوم و قبیله‌ای در جنوب ایران شکل بخصوصی از برقع را برای پوشش زنان خود انتخاب کرده‌اند و بیننده‌ای که آشنا به محیط باشد می‌تواند با دیدن نوع برقع یک زن برقع‌پوش، پی ببرد که وی به کدام ایل و تبار وابسته است.

فرم و شکل نوع هر برقع‌های گویای پایگاه اجتماعی زنان و دختران در میان قوم و طایفه خود نیز است و مشخص می‌کند که فرد استفاده‌کننده از این نوع برقع، آیا زنی متأهل است و یا بیوه می‌باشد و یا دختری دم‌بخت و ازدواج نکرده محسوب می‌شود.



زنان برقع‌پوش علاوه بر آنکه شکل و فرم صورتشان قابل تشخیص نیست، حتی در بسیاری از مواقع پیر و جوان بودن این افراد را نیز نمی‌توان با وجود برقع روی صورت، از هم تمیز داد. برقع علاوه بر پوشش کامل اسلامی می‌تواند گاهی برای به دور ماندن از تابش شدید نور آفتاب و گرد و غبار محلی، مورد توجه افراد بومی باشد. برقع‌ها به رنگ‌های زرد، قرمز و یا سیاه تهیه می‌شوند و یا از ترکیب این سه رنگ شکل گرفته‌اند.

فرهنگ استفاده از برقع

یک زن برقع‌پوش در میان ایل و تبار خود از احترام خاصی برخوردار است. در مناطقی از هرمزگان، دختران مجرد، برقع‌های از ترکیب رنگ‌های قرمز و سیاه به صورت می‌زنند که خط سیاهی در وسط آن قرار دارد در حالی که برقع زنان بیوه در این منطقه این خط سیاه وسط برقع را ندارد. برقع زنان متأهل نیز به رنگ قرمز است. تعدادی از این زنان برقع‌پوش چنان مقید به استفاده از برقع در مجامع عمومی هستند که فقط در مقابل همسر خود و یا در زمان شستشو و خواب، برقع را از صورت خود برمی‌دارند و در غیر این مواقع، در طول روز و در مقابل افرادی غیر از همسر خود، همیشه و همه جا برقع به صورت دارند. لازم به یاد آوری است که دختران جوان و به اصطلاح نسل جدید کمتر برقع به صورت می‌زنند مگر زمانی که در میان قوم و قبیله خود هستند. یکی از علل عدم استفاده دختران و زنان جوان از برقع در خارج از شهر و دیار خود نگاه تعجب‌آمیز مردم رهگذری است که چنین پوششی را نمی‌شناسند. در بعضی از جوامع جنوب ایران رسم است که داماد برای هدیه عروسی، بندی از جنس طلا برای برقع عروس می‌فرستد. ضخامت و طول این زنجیر طلا نیز وابسته به شرایط اقتصادی داماد دارد.

آیا پوشیدن برقع کنار گذاشته می‌شود؟

به طور کلی پوشیدن برقع از سن ۱۳ تا ۱۵ سالگی دختران شروع می‌شود و با توجه به اینکه پوشیدن برقع به میل و اختیار خانواده دختر و خود دختر است، امکان اینکه استفاده از پوشش برقع در دوره مجردی دختران و قبل از ازدواج آنها کنار گذاشته شود بیشتر است، ولی بعد از ازدواج و با توجه به بالا رفتن سن زنان، کنار گذاشتن و نبوشیدن برقع در میان جمع خانواده و طایفه خود، تقریباً غیر ممکن می‌نماید.

کنار گذاشتن یا نگذاشتن برقع، هیچ ارتباطی با موقعیت اجتماعی زنان و دختران ندارد. خانم‌هایی که کارمند هستند معمولاً موقع کار و فعالیت روزانه برقع نمی‌پوشند ولی هنگامی که به خانه خود برمی‌گردند دوباره همان پوشش محلی خود را دارند و برقع می‌گذارند.

موقعیت خانم برقع‌پوش در جامعه خود

یک خانم برقع‌پوش در استان هرمزگان از شخصیت و احترام خاصی برخوردار است و مورد قبول جامعه می‌باشد. ولی در خارج از شهرستان و محل اقامت خود گاهی، با توجه به دیدگاه و فرهنگ آن شهر مردم رهگذر با دیده تعجب و حیرت و حتی گاهی با تمسخر به زن برقع‌پوش می‌نگرند.

علل استفاده از پوشش برقع توسط زنان و دختران مناطقی از جنوب ایران

الف: از نظر اهالی مناطقی از جنوب ایران، برقع به عنوان کامل‌کننده حجاب اسلامی زن و دختر مسلمان محسوب می‌شود.

ب- با توجه به اینکه این منطقه نزدیک ناحیه مداری واقع شده و نور آفتاب آن شدید است، برقع از برخورد مستقیم نور خورشید به قسمتی از پوست صورت جلوگیری می‌کند.

ج- آب و هوای خشک و گرم جنوب ایران، بیشتر مدت سال دارای گرد و خاک است و برقع تا حدودی مانع از رسیدن این گرد و خاک‌ها به چشم‌ها و صورت برقع‌پوش می‌شود.

مراحل تهیه یک برقع



تهیه یک برقع کار هنرمندانه و ظریفی است. کسانی این امر مهم را بر عهده دارند که سالیان دراز در این مورد تجربه‌ها کسب کرده‌اند.

شکل برجستگی‌های صورت و بینی زن با قالب برقع باید همخوانی داشته باشد تا برقع در صورت زن استفاده‌کننده جابه‌جا نشود و به اصطلاح، برقع بر روی صورت ثابت بماند. حدود یک ماه زمان لازم است تا برقع‌های مراحل تهیه و ساخت را بگذرانند و به دست مصرف‌کننده برسد.

برقع به طور متداول از سه قسمت اصلی زیر ترکیب یافته است:

۱- پارچه

۲- چوب

۳- بند

برقع در چهار مرحله و توسط دو گروه متفاوت ساخته می‌شود.

مرحله اول

زیر دوخت (زیره) یا (نخ دوز)

طرح اولیه برقع بر روی یک قطعه پارچه سیاه رنگ و مستطیل شکلی شروع می‌شود که اندازه‌های آن حدود ۱۵×۳۰ سانتی‌متر است.

در مرحله اول با استفاده از نخ ابریشم، طرح برقع بر روی زمینه (زیر دوخت) دوخته می‌شود تا شکل و فرم برقع مشخص گردد.

مرحله اول، مهمترین بخش ساخت یک برقع محسوب می‌شود چون زیبایی و قشنگی برقع به نوع شروع کار و دقت در انجام آن وابسته است.

مرحله دوم

نخ زنی یا نخ زده

با استفاده از نخ ابریشم و گاهی با نخ پشمی، در این مرحله به طرح اصلی که قبلاً بر روی قسمت زیرین پارچه مشخص شده نقش‌های تعیین شده را می‌دوزند.



مرحله سوم

دور چشم و چوب وسط و بند یا چهم دارکردن

در این مرحله سازندگان برقع، با توجه به شکل و اندازه فرم پیشانی و بینی شخص سفارش دهنده، محل دقیق دید چشم ها را که قبلاً مشخص شده و به رنگ سیاه و رنگ متن پارچه است و روی آنها را نخدوزی نموده‌اند، در روی برقع سوراخ می کنند. بعد دور محل های سوراخ شده را پردوزی می کنند.

آنگاه در قسمت وسط برقع، چوبی به طول تقریبی یک چوب کبریت و پهنای حدود ۲ سانتی متر قرار می دهند و وسط برقع را برجسته می کنند. به این برآمدگی وسط برقع که با استفاده از چوب ایجاد می شود و به این چوب، چوب وسط یا «دار و جوفی» می گویند. چوبی از جنس خوشه نخل که به نام (پنگ مغ) نیز خوانده می شود. چوب خوشه نخل یا پنگ مغ دارای انعطاف زیادی است و به هر شکل و فرم دلخواه که لازم باشد درمی آید و نمی شکند. گاهی نیز برای وسط برقع، چوبی از انواع تخته ها و فیبرها می گذارند.

نوع جنس چوب به کار رفته در یک برقع و نوع زری دوزی هایی که برای تهیه آن به کار می رود نشان از شرایط اقتصادی صاحب برقع و هنرمندی سازنده آن دارد.

رنگ های به کار رفته در برقع در منطقه میناب و سیریک، سیاه، قرمز و زرد است و استفاده از این رنگ ها به صورت یک سنت پایدار و غیر قابل تغییر در آمده و اگر کسی برقعهای به رنگ های متفاوت دیگر به صورت خود بزند مورد تعجب و تمسخر اهالی محل قرار می گیرد.

مرحله چهارم

بند برقع

آخرین بخش برای تهیه برقع، نصب بند برقع است. بندهای برقعها از جنس های متفاوت است. دو بند برقع در دو طرف برقع وصل می شود تا با بستن آنها، برقع روی صورت ثابت بماند و حرکت نکند. به طور سنتی، یکی از بندهای برقع را بلند تر از بند دیگری است. بند برقع سمت چپ حدود ۲۰ تا ۲۵ سانتی متر و بند برقع سمت راست را حدود ۷۰ تا ۸۰ سانتی متر قرار می دهند. به این ترتیب بند سمت چپ کوتاه تر از بند سمت راست برقع می شود.



بند برقع افراد مرفه‌تر از جنس طلا است. دامادها به طور معمول برای نوعروسان خود برقع‌های با بندی از جنس طلا، هدیه می‌آورند.

انواع برقع با توجه به طرح و رنگ نخ آن

۱- برقع ساده

طرح این نوع برقع، ساده است و هیچ گونه نقش و نگاری بر روی آن زده نمی‌شود.

۲- برقع گل توفی

این نوع از برقع‌ها دارای نقش و نگارهای زیبا و سستی است و نخ‌دوزی‌های پرکاری را دارد.

۳- برقع سرخ دوز «سُهر دوز»

نخ‌هایی که در برقع سرخ دوز به کار می‌رود همه به رنگ سرخ می‌باشد.

۴- برقع زرد دوز

نخ‌هایی که در برقع زرد دوز، استفاده می‌شود همه به رنگ زرد «نارنجی» است.

۵- برقع سرخ و زرد دوز

در برقع‌های سرخ و زرد دوز، هم نخ زرد و هم نخ سرخ به کار می‌رود.

در مجموع، سه نوع نخ به رنگ‌های متفاوت سرخ و زرد و سیاه در ساخت برقع به کار می‌رود.

برقع عربی

یکی از دیگر انواع برقع‌ها که در منطقه جنوب ایران به نام برقع عربی شناخته می‌شود و مورد تایید اهالی محل است، برقع عربی می‌باشد که به برقع کویتی نیز شهرت دارد.

برقع عربی یک قطعه پارچه ساده به رنگ سیاه است که خود از دو قطعه پارچه مستطیل شکل تشکیل شده که به هم دوخته شده‌اند. یک قطعه از این پارچه، بزرگ‌تر و قطعه دیگر کوچک‌تر است. قطعه کوچک در پشت قطعه بزرگ‌تر قرار دارد و بر روی صورت انداخته می‌شود. محل دید چشم‌ها را در بین این دو قطعه، قرار می‌دهند.



دختران جوان ترجیح می‌دهند که به جای برقع محلی از برقع عربی یا به نام دیگر آن، برقع کویتی به عنوان پوشش و حجاب خود استفاده کنند. چون برقع کویتی هم از برقع محلی ارزان‌تر است و هم پوشیدن و درآوردن آن راحت‌تر می‌باشد.

شناخت تفاوت پوشش برقع در ارتباط با پایگاه اجتماعی زنان

نوع و فرم پوشش برقع توسط زنان و دختران مناطق متفاوت جنوب ایران، گویای پایگاه اجتماعی زنان و دختران هر قوم و قبیله در میان جامعه خویش است. نوع برقع مشخص می‌کند که فرد استفاده کننده از این نوع برقع آیا زنی متأهل و یا بیوه است و یا دختری است که هنوز ازدواج نکرده است. هر قوم و قبیله‌ای برداشتی متفاوت از رنگ و شکل برقع دارد. در آبادی‌های سیریک و میناب تفسیر برقع‌ها به ترتیب زیر است:

الف- نوع برقع زنان متأهل

برقع زنان متأهل به طور کامل به رنگ قرمز است. نخ‌های به کار رفته در این نوع برقع‌ها قرمز رنگ است و به اصطلاح محلی می‌گویند «پردوزی قرمز» شده است.

ب- برقع زنان بیوه «زنوزم»

برقع زنانی که همسرانشان فوت کرده‌اند کمتر نخ قرمز به کار می‌رود و نخ سیاه در برقع آنان بیشتر نمود دارد تا به این نحو نشان دهند که همیشه عزادار هستند. این نوع برقع‌ها به اصطلاح محلی‌ها «کم دوز» است یعنی که نخ قرمز در آن کمتر به کار رفته است. دورتادور برقع زنان بیوه را با نخ قرمز می‌دوزند و داخل برقع را با نخ سیاه پردوزی می‌کنند.

ج- برقع دختران مجرد

دختران جوان و مجرد مجاز هستند از دو نوع برقع متفاوت برای پوشش صورت خود و حفظ حجاب استفاده کنند:

۱- برقع‌ه‌ای که با نخ دوزی سیاه رنگ به اصطلاح «پردوزی» شده و کاملاً به رنگ سیاه دیده می‌شود.



۲- برقع‌ه ای که دور چشم‌ها را به رنگ سیاه نخ‌دوزی کرده‌اند و بقیه قسمت‌ها به رنگ قرمز نخ‌دوزی شده است و تنها تفاوتی که با برقع زنان بیوه دارد این است که یک خط سیاه با نخ سیاه به شکل مستطیلی در وسط برقع دختران جوان قرار می‌دهند و این علامت نشان می‌دهد استفاده کننده از این نوع برقع هنوز ازدواج نکرده و مجرد است.

د- برقع زنان مطلقه

برقع زنان مطلقه هم چون برقع زنان متأهل است و اهالی محل از نوع پوشش این زنان مطلقه متوجه پایگاه اجتماعی آنان می‌شوند. زنان مطلقه از لباس‌هایی برای پوشش خود استفاده می‌کنند که از رنگ مات و تیره باشد و از پوشیدن لباس‌هایی به رنگ روشن و شاد و گلدار خودداری می‌کنند.

تفاوت‌های عمده زنان برقع‌پوش ایرانی با زنان نقاب‌پوش عربی

نقاب به پارچه توری نازک و سیاه رنگی گفته می‌شود که به طور کامل صورت زنان را می‌پوشاند. این نوع پوشش و استفاده از آن در میان زنان عرب متداول است.

قدرت تحرک و مانور بیشتر از زنی که نقاب بر چهره دارد، گرفته می‌شود برای اینکه احتمال جابجایی و کنار رفتن نقاب از چهره زن وجود دارد. در حالی که زن برقع‌پوش آزادی عمل و حرکت دارد و به راحتی می‌تواند سر خود را به هر سو که مایل باشد برگرداند و نگران و دلواپس کنار رفتن حجاب خود از صورتش نباشد.

زن استفاده‌کننده از برقع در عین آنکه آزادی عمل بیشتری برای تحرک و جابجایی سر و صورت خود دارد می‌تواند بدون دلواپسی و نگرانی از کنار رفتن برقع در خارج از منزل و همراه با دیگران به فعالیت و تلاش برای تامین معاش خود و خانواده خود بپردازد.

در مقابل مردمک چشم‌های زن برقع‌پوش، بر روی برقع‌ه‌اش، شکاف‌هایی برای دیدن و نگاه کردن وی قرار دارد و زن برقع‌پوش از این سوراخ‌ها قادر است رنگ اشیاء و طبیعت اطراف خود را به همان رنگ طبیعی خود ببیند و تعیین نوع عمل و حرکت وی برای تصمیم‌گیری‌های خود به نسبت آگاهانه‌تر و هوشیارتر از زنی است که نقاب بر چهره دارد. در حالی که زن



نقاب پوش نمی تواند پدیده های اطراف خود را به رنگ طبیعی و اصلی آن ببیند مگر آنکه حجاب خود را کنار بکشد.

زن برقع پوش، برای خوردن و آشامیدن مشکلی ندارد. چون اجباری برای کنار زدن حجاب خود جهت خوردن و آشامیدن نیست چون دهان زن برقع پوش خارج از محدوده برقع و حجاب قرار دارد، در حالی که زن نقاب پوش لازم است که برای خوردن و آشامیدن نقاب خود را بردارد بنابراین بالاجبار باید در محلی به دور از چشم نامحرم قرار بگیرد تا بتواند نقاب خود را کنار بکشد و بخورد و بیاشامد.

شرکت در مراسم شادی یا تماشا

در میناب مراسم شادی اهالی محل با حضور فعال و گسترده زنان برقع پوش اجرا می شود. به این ترتیب که زنان برقع پوش دور هم دایره وار جمع می شوند و گروهی شاد را تشکیل می دهند. خانم ها بر سر آستین خود دستمالی از رنگ های شاد و متنوع می بندند و به همراه ساز و دهل و همنوا با این ساز به دنبال هم حرکت می کنند و در حالی که حرکت می کنند و راه می روند یک کف به سمت چپ و یک کف به سمت راست می زنند و می چرخند. این حرکت هماهنگ و دایره وار را در اصطلاح محلی «چاپ» می گویند.

شرکت در این مراسم شادی برای مردان نیز به همین گونه است ولی تشکیل گروه آنها و دایره وار ایستادن و حرکشان، جدای از دایره حرکت زنان می باشد.

تصاویری از مراسم شادی شهرستان میناب به پیوست ضمیمه است.

شعر محلی بندری در مورد برقع

انازم به پاکی یت، به مردمون خاکی یت
 انازم به برقع و قصه اون هرشون
 به رنگ ای پوست سیاه، همزبانان بی ریا
 به دخت و چوک بندری



برقع و بدری بندری
 خلخال ما، جرنگ جرنگ
 بپ گپومون، زبر و زرنگ
 لنگی بپا، قلیونی چاق
 نون تی، تا و سوراغ
 سرگ و کتوک و کپرن
 دریا چون تاجین به سرن
 سین تن، شلال شلال برکمون، نون حلال
 انازم به ناخدا، جون و دلم بشت فدات
 غرابالی و کلگر همدل به ناز بندرت
 ای یک کلام آخرم، م انازم به بندرم
 غرابالی و کلگر همدل به ناز بندرت
 ای یک کلام آخرم، م انازم به بندرم
 گل نبود گلدن بیچمین بندر نبوت جان بیچمین

توصیفی از لباس محلی بندری از زبان کتاب کارپیش دبستانی

این زن روستاییه کارش خیلی عالیه
 بین چه با سلیقه است صورتش یک برقع است
 لباسش به رنگ گله لیسیشش جای چادره
 پیراهنش گل گلی شلوار اون بندری هی می چینی نازگلی
 خرما و گاروم زنگی باغش توی سیاهو
 پر از درخت لیمو



- برگرفته از پژوهش های محلی
- کتاب کار ابتدایی
- موسیقی محلی



مرحله ۱ نخ دوز؟



برقع ساده

مرحله ۲ نخ دوز برقع ساده



مرحله ۳ : جا؟ چشم و چوب وسط (چشم دار) برقع ساده



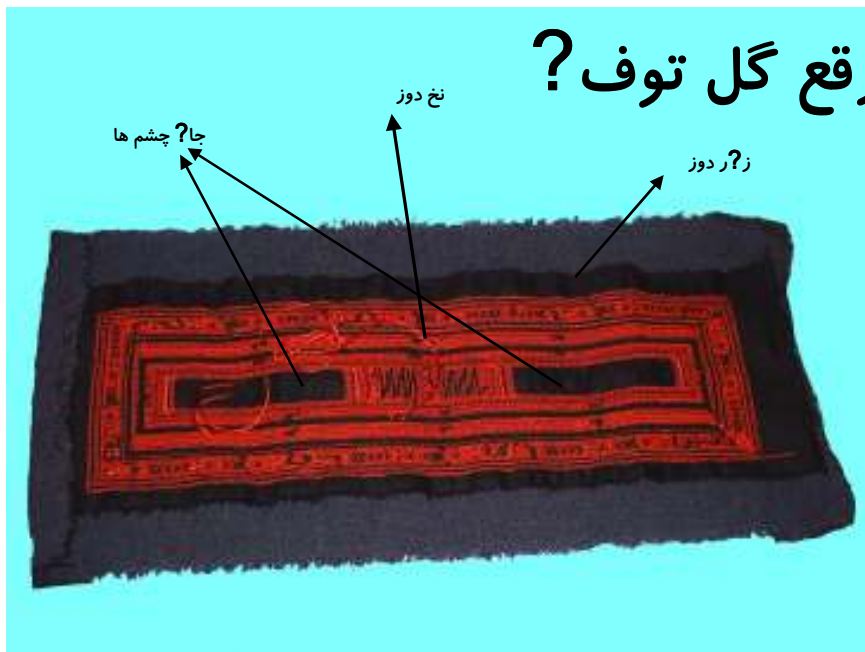


برقع گل توف؟



حله نخ دوز بند

برقع گل توف؟





برقع خانم‌ها؟ مجرد





برقع خانم ها؟ ب؟ وه



برقع خانم ها؟ متاهل



بانوان هنرمند س؟ر؟ک؟ که در حال
ساختن برقع م؟ باشند



خانم برقع پوش هنگام انجام
کارها؟ روزمره



خانم برقع پوش در
عرصه اقتصاد



نما؟؟ از پنجشنبه بازار م؟ ناب







با عرض سلام و خسته نباش؟ خدمت شما و خانواده محترمتان

مرتض؟ ش؟ خ آباد؟ هستم

از استان هرمزگان شهرستان م؟ ناب محله ش؟ خ آباد بلوار سوم الجنبکوچه
سوپر خرم؟ منزل غلامعل؟ شیخ آباد؟

نواده تان از

؛ خان

درگاه ا؟ زد منان دارم .